

Arrest

nr. 62 028 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 2011 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij (geboren in 1954), van Russische nationaliteit, verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 april 2011. Zij heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag. Dezelfde dag werd tevens een vingerafdrukkencontrole gehouden.

1.2. Op 29 april 2011 werd verzoekende partij gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 29 april 2011 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Het beroep tegen deze vasthouding werd door de raadkamer van Brussel verworpen.

1.3. Uit de vingerafdrukkencontrole blijkt dat verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Polen op 28 december 2010. Op 6 mei 2011 werd een terugnameverzoek op basis van artikel 15.1c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten stemden op 11 mei 2011 in met de overname.

1.4. Op 13 mei 2011 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de besteden beslissing. De motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. A.A. (...)

geboren te Pionerskoye , op (in) 04.07.1954

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 27/04/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 04/07/1954.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 27/04/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag reeds asiel had aangevraagd in Polen op 28/12/2010. Bij zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 29/04/2011 ontkent betrokkene deze eerdere asielaanvraag, ook na confrontatie met het vingerafdrukkenverslag. Betrokkene verklaart enkele dat hij door Polen is gereisd en dat men er zijn documenten afnam. Zijn echtgenote S. S. D. (...) geeft tijdens haar verhoor van 29/04/2011 echter wel toe dat ze er een asielaanvraag indienden en legt de Poolse documenten hieromtrent van zichzelf en betrokkene voor. Betrokkene verklaart verder dat ze op 23/12/2010 Grozny (Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië) hebben verlaten en via Brest (Wit-Rusland) naar Polen zijn gereisd. Ze zouden 4 maand in Polen hebben verbleven en op 26/04/2010 zouden ze naar België zijn vertrokken. Op 27/04/2011 vroeg betrokkene samen met zijn vrouw asiel aan bij de bevoegde instanties in België.

Op basis van bovenstaande gegevens werd op 06/05/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11/05/2011 weten dat de betrokkene op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 wordt teruggenomen. Ook voor de echtgenote van betrokkene is een terugnameakkoord met Polen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de

Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer betrokkene de vraag gesteld wordt om welke reden hij precies in België zijn asielaanvraag wil indienen, antwoordt hij dat hij naar België is gekomen omdat 3 van zijn zonen hier wonen. S. A. (...) (ov...), S. A. (...) (ov...) en S. R. (...) (ov...) verblijven reeds meerdere jaren met hun eigen gezinnen in België. Zij zijn allen meerderjarig, en maken dus geen deel uit van het gezin van betrokkene zoals bedoeld in art 2.i van de Dublin II Verordening. Betrokkene heeft verder nog een zoon en dochter in Rusland.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat hij afhankelijk is van zijn zonen in België. Indien betrokken naar België zou komen omdat zijn zonen hier zijn, dient betrokkene de daartoe voorziene procedure te volgen. Betrokkene verklaart verder nog een broer en neven en nichten te hebben in België, waar hij echter geen contact mee heeft. Verder zou betrokkene geen familie hebben elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292). Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.(...)”

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4,

tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbaar termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het eerste middel

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift, in het eerste middel, de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

3.3.2.1.1. Beoordeling

3.3.2.1.1.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.2.1.1.2. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat niet is nagegaan of er in het licht van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting bestond om het recht op familieleven tussen haar en haar zonen te handhaven en te ontwikkelen door een belangenafweging te bewerkstelligen zoals vereist volgens artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak dienaangaande en dat het onderzoek naar de positieve verplichting geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Zij vervolgt dat geen belangenafweging werd bewerkstelligd, nu verweerder niet de moeite heeft gedaan om na te gaan of er sprake was van een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij meent dat de vraagstellingen en het tijdsgebrek dit niet toelieten maar dat het op basis van de verklaringen en de bewijzen die verweerder in het bezit heeft duidelijk werd dat verzoekende partij drie zonen heeft die in België verblijven nadat ze in België erkend werden als vluchteling. Zij stelt dat het dublin-interview beperkt is tot vraagstellingen die nuttig kunnen zijn voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, zonder dat evenwel verklaringen worden afgenomen die verweerder zouden toelaten om haar positieve verplichting te verifiëren. Verzoekende partij meent dat zij in haar herkomstland altijd samengewoond heeft met haar zonen en dat haar zonen op een bepaald ogenblik het land dienden te verlaten aangezien ze een oprechte vrees koesterden om te worden vervolgd in de zin van artikel 1 A van de Conventie van Genève. Uit de lijst aan de advocaat overhandigd en toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt, aldus verzoekende partij, dat zij nog veel contacten onderhielden en dat daaruit kan besloten worden dat de relatie nog steeds hecht was, spijts de ontvluchting van de zoon. Aangezien het interview voornamelijk gericht is op vraagstellingen die tot doel hebben de verantwoordelijke lidstaat te bepalen heeft verzoekende partij nooit of te nimmer de kans gehad om deze elementen naar voor te brengen, zodat haar niet kan worden verweten bepaalde stukken niet te hebben voorgelegd. Volgens verzoekende partij is hier veeleer sprake van een automatische toepassing van de Dublin verordening nu blijkt dat verweerder in het licht van voormelde elementen niet heeft nagegaan of er in het licht van artikel 8 van het EVRM geen positieve verplichting rustte, terwijl de toepassing van de Dublin verordening niet tot gevolg mag hebben dat het EVRM ophoudt toepassing te hebben. Tot slot stelt verzoekende partij dat uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat de wetgever een zo groot mogelijke concordantie heeft willen nastreven met artikel 8 van het EVRM teneinde betwistingen over de inhoud van dit grondwetsartikel respectievelijk artikel 8 van het EVRM te vermijden.

3.3.2.1.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet gesteld worden dat slechts tot een schending van deze verdragsbepaling kan besloten worden indien allereerst wordt aangetoond dat verzoekende partij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te kunnen worden vastgesteld. Deze band wordt *in casu* niet betwist.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de zonen die verzoekende partij in België heeft allen meerderjarig zijn en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoekende partij toont deze afhankelijkheid door het neerleggen van een lijst met telefoongesprekken in 2010 en 2009 waaruit zou moeten blijken dat zij zeer veel contacten onderhielden evenwel niet aan. Los van de vaststelling dat het de jaren 2009 en 2010 betreft wordt geen verdere enkele toelichting verschaft. Het louter neerleggen van deze telefoonlijst zonder vermelding wiens nummers het betreft kan bezwaarlijk bijdragen tot de overtuiging dat verzoekende partij een zekere afhankelijkheid heeft met

één of meerdere van zijn in België verblijvende zonen. Uit de stukken die aan de Raad werden overgemaakt (administratief dossier + stukken gevoegd bij de nota) blijkt daarentegen dat de zonen van verzoekende partij reeds meerdere jaren in België leven met hun gezin, en twee van hen reeds in 2005 als vluchteling werden erkend door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en sinds 2002 en 2003 in België verbleven. Een derde zoon is in België sinds 2008. Uit geen van deze gegevens blijkt dat verzoekende partij van haar zonen in België afhankelijk is. Verzoekende partij haalt behoudens de lijst met telefoongesprekken geen andere bewijsmiddelen of elementen aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij afhankelijk is van haar zonen in België. Dit klemmt des te meer nu uit het administratief dossier dient afgeleid te worden dat verzoekende partij bij aankomst in België niet bij haar familie verbleef doch op een plaats in een open centrum wachtte. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen haar en haar zonen dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, dient te worden vastgesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de rechten die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij oordeelt evenwel dat er *in casu* niet kon worden gesproken van een relatie tussen verzoekende partij en haar zonen die voldoende is om onder de bescherming van deze verdragsbepaling te vallen. Verwerende partij baseerde haar standpunt op het feit dat de drie zonen reeds meerdere jaren met hun eigen gezinnen in België verblijven, zij allen meerderjarig zijn en geen deel uitmaken van het gezin van betrokkene zoals bedoeld in artikel 2.1. van de Dublin-II Verordening, zij verder nog een zoon en dochter heeft in Rusland en zij niet aannemelijk kan maken dat zij afhankelijk is van zijn zonen in België. Verzoekende partij kan derhalve niet voorhouden dat het enige wat uit de bestreden beslissing kan worden gededuceerd de automatische toepassing is van de Dublin verordening door de verwerende partij. Evenmin kan worden aangenomen dat het dublin-interview beperkt is tot vraagstellingen die nuttig kunnen zijn voor de bepaling van de verantwoordelijke staat vermits aan verzoekende partij de mogelijkheid werd gegeven de redenen toe te lichten waarom zij in België een asielaanvraag indiende en zij niets meer verklaarde dan dat haar zonen hier verbleven en zij geen problemen kent met haar gezondheid. Waar verzoekende partij nog verwijst naar haar "hoge leeftijd", de hoge bloeddruk van haar echtgenote en haar nierproblemen die dagelijkse verzorgverstrekking vereisen en het feit dat zij gewag heeft gemaakt van haar medische aandoening, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekende partij is geboren in 1954, heeft uitdrukkelijk verklaard dat zij geen gezondheidsproblemen heeft ("normaal, geen problemen"), en uit de verklaringen van haar echtgenote blijkt dat zij in Tsjetsjenië medisch werd behandeld en dat ze nu medicatie neemt. Uit deze verklaringen en vaststellingen kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij en haar echtgenote hulp en bijstand nodig hebben van hun zonen in België en derhalve van hen afhankelijk zijn.

Verzoekende partij toont prima facie niet aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet.

3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht in combinatie met artikel 8 van het EVRM en artikel 15 van de Dublin Verordening.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen.

Er wordt immers gesteld dat er *in casu* niet kon worden gesproken van een relatie tussen verzoekende partij en haar zonen die voldoende is om onder de bescherming van deze verdragsbepaling te vallen. Verwerende partij baseerde haar standpunt op het feit dat de drie zonen reeds meerdere jaren met hun eigen gezinnen in België verblijven, zij allen meerderjarig zijn en geen deel uitmaken van het gezin van betrokkene zoals bedoeld in artikel 2.1. van de Dublin-II verordening, zij verder nog een zoon en dochter heeft in Rusland en zij niet aannemelijk kan maken dat zij afhankelijk is van haar zonen in België. Tevens wordt aangegeven dat verzoekende partij verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Daarnaast wordt ook vermeld dat toepassing gemaakt werd van artikel 16.1.e van de Dublin-II verordening, er geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten te minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, hij niet aannemelijk maakt dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat een behandeling in België op basis van artikel 7 of artikel 15 niet aan de orde is.

Deze motivering is prima facie pertinent en draagkrachtig en geen van deze concrete motieven worden betwist, weerlegt, of ontkracht. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate verzoekende partij in een eerste onderdeel herhaalt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd betekend verweerder niet heeft nagegaan of er op hem een positieve verplichting rustte opdat verzoekende partij haar familiale banden kon handhaven en verder ontwikkelen, wijst de Raad erop dat uit het onderzoek van het eerste middel blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar zonen dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en dat uit de lezing van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt, niet kan worden aangenomen dat verweerder abstractie heeft gemaakt van het EVRM bij de toepassing van de Dublin-II Verordening.

In de mate verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 15 Dublin-II Verordening, stelt dat het Dublininterview, alsook de houding van verwerende partij het niet toelaat om de band van afhankelijkheid vast te stellen, minstens kan verwacht worden dat zij daartoe de kans krijgt en de vraagstellingen in het interview haar toelaten om de band van afhankelijkheid aannemelijk te maken, desgevallend met behulp van verweerder, door bijvoorbeeld zelf een onderzoek in te stellen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zij ook thans geen concrete invulling geeft waaruit haar afhankelijkheid zou bestaan, behoudens een summiere verwijzing naar haar leeftijd en de medische verzorging die haar echtgenote dagelijks zou nodig hebben, zij ook niet betwist dat haar zonen waarvan zij afhankelijk zou zijn reeds meerdere jaren in België verblijven en haar afhankelijkheid enkel wordt gesteund door een lijst van telefoonverkeer in 2009-2010.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. Derhalve lijkt zij geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aan te voeren.

Er worden geen ernstige middelen aangevoerd.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij

aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summierere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet verder komt dan de argumenten en het betoog geuit in de twee middelen die niet ernstig werden bevonden.

Verzoekende partij poneert dat de 'voortzetting' van het familiaal leven met haar zonen in België in het gedrang komt. Echter zij gaat eraan voorbij dat haar zonen sinds 2002/2003/2008 in België zijn zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de 'voortzetting' van haar familiaal leven in het gedrang komt door de uitvoering van de bestreden beslissing. Voorts wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekende partij *prima facie* niet heeft aangetoond dat er sprake is van een "beschermingswaardig familieleven". Waar verzoekende partij nog stelt dat een verdere, zelfs tijdelijke scheiding, een enorme weerslag zal hebben op haar psychologische ingesteldheid beperkt zij zich tot blote beweringen.

De Raad herhaalt dat reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord, en al was haar gehoor, blijkens het verslag inderdaad summier, uit niets blijkt dat verzoekende partij niet de mogelijkheid heeft gehad haar relaas of haar relatie met haar zonen toe te lichten aangezien haar de vraag gesteld werd waarom zij naar België kwam en hoe het gesteld was haar gezondheid. Daarenboven merkt de Raad op dat ook thans niet concreet en duidelijk wordt gemaakt welke elementen zij nog had willen toevoegen die de beoordeling van het onderzoek dat haar asielaanvraag in Polen dient onderzocht te worden, zou hebben beïnvloed. De Raad wijst erop dat het bestuur de verplichting heeft alle elementen te onderzoeken doch dat de elementen wel moeten aangereikt worden door de verzoekende partij. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in het kader van het dublin-interview in de onmogelijkheid was om het bestaan van het familiaal leven aan te tonen. De aangehaalde vage en niet gestaafde beweringen van betrokkene, omtrent de mogelijkheid van afhankelijkheid gelet op leeftijd en gezondheidszorg, zijn louter hypothetisch en tonen geenszins aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken. Temeer verzoekende partij geboren is in 1954 en zelfs uitdrukkelijk heeft gesteld geen gezondheidsproblemen te kennen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M.-C. GOETHALS